

Sygn. akt VIII C 72/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 lipca 2019 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, VIII Wydział Cywilny

w następującym składzie :

Przewodniczący : Sędzia SR Tomasz Kalsztein

Protokolant : st. sekr. sąd. Dorota Piasek

po rozpoznaniu w dniu 2 lipca 2019 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa W. M.

przeciwko P. G.

o zapłatę

1. oddała powództwo;

2. zasądza od powoda W. M. na rzecz pozwanego P. G. kwotę 617 zł (sześćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu w całości.

Sygn. akt VIII C 72/19

UZASADNIENIE

W dniu 12 czerwca 2013 roku powód W. M. wytoczył przeciwko pozwanemu P. G. w elektronicznym postępowaniu upominawczym powództwo o zapłatę kwoty 1.605,45 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 października 1994 roku do dnia zapłaty, ponadto wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód podniósł, że dochodzona pozwem kwota wynika z zawarcia w dniu 1 kwietnia 1994 roku umowy kredytowej nr (...) z pierwotnym wierzycielem Powszechnym Bankiem (...), z której warunków pozwany nie wywiązał się w ustalonym terminie. W dniu 10 października 1994 roku bank dokonał przelewu przysługującej mu wierzytelności głównej na rzecz powoda. Dłużnik został powiadomiony o dokonanym przelewie wierzytelności. (pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym k. 3-4)

W dniu 16 sierpnia 2013 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wydał w przedmiotowej sprawie nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, którym zasądził od pozwanej na rzecz powoda dochodzoną wierzytelność wraz z kosztami procesu. Od powyższego nakazu zapłaty sprzeciw złożył pozwany zaskarżając go w całości. Pozwany podniósł zarzut braku legitymacji biernej, zarzut przedawnienia, zarzut nieudowodnienia roszczenia co do zasady, jak i wysokości.(nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym k. 5, sprzeciw od nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym k. 15-16)

Postanowieniem z dnia 2 listopada 2018 roku Sąd Rejonowy w Lublinie stwierdził skuteczne wniesienie przez pozwanego sprzeciwu i utratę mocy nakazu zapłaty w całości oraz przekazał rozpoznanie przedmiotowej sprawy do Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Ł.. (postanowienie k. 23)

Na rozprawie w dniu 2 lipca 2019 roku w imieniu powoda nikt się nie stawił się – został prawidłowo zawiadomiony o terminie rozprawy. Stawił się pozwany P. G. wraz z pełnomocnikiem r. pr. M. M.. Pełnomocnik pozwanego zajął stanowisko jak w sprzeciwie od nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, wnosząc o oddalenie powództwa. (protokół rozprawy k. 37)

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo, jako niezasadne, podlega oddaleniu w całości.

W przedmiotowej sprawie powód nie wykazał swojej legitymacji czynnej do występowania w przedmiotowym procesie. Powód w żaden sposób nie udowodnił, że przysługuje mu wierzytelność w stosunku do pozwanego P. G. wynikająca z zawartej przez pozwanego w dniu 1 kwietnia 1994 roku umowy kredytowej w wysokości dochodzonej przedmiotowym powództwem.

Powód nie wykazał bowiem, że skutecznie nabył wierzytelność względem pozwanego od pierwotnego wierzyciela zarówno wobec tego, że nie wykazał, by dochodzona od pozwanego wierzytelność była przedmiotem cesji. Strona powodowa nie złożyła pierwotnej umowy cesji zawartej przez pożyczkodawcę z powodem, nie załączyła również przedmiotowej umowy kredytowej, jak i żadnego innego dowodu, który potwierdzałby okoliczność powstania zobowiązania po stronie pozwanego.

Zgodnie zaś z treścią przepisu art. 6 k.c., ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa na tej stronie, która z tego twierdzenia wywodzi skutki prawne. W przedmiotowej sprawie to powód winien udowodnić, że nabył ze skutkiem prawnym wierzytelność względem pozwanego wynikającą z przedmiotowej umowy pożyczki, i że pozwana powinna zapłacić mu należność w opisanej pozwem wysokości. Stosownie bowiem do treści art. 232 k.p.c. to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że obecnie Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, a ryzyko nieudowodnienia podstawy faktycznej żądania ponosi powód.

Wskazać przy tym należy, że obowiązujące przepisy (art. 207 § 6 k.p.c.) nakazują stronom postępowania przytaczanie okoliczności faktycznych i dowodów, co do zasady wraz z pierwszym pismem, w którym zajmuje stanowisko w sprawie (pозwie, odpowiedzi na pozew, sprzeciwie). Już zatem w treści pozwu powód winien niezwłocznie przedstawić wszelkie wnioski dowodowe i dowody na uzasadnienie swoich twierdzeń faktycznych (B. K., Rozważania o "braku zwłoki" jako podstawie uwzględnienia spóźnionego materiału procesowego na gruncie art. 207 § 6 oraz 217 § 2 k.p.c. Artykuł. S. P.. (...) -148). Wskazać bowiem należy, że § 2 art. 217 k.p.c. jasno wskazuje, że fakty i dowody winny być przytaczane „we właściwym czasie” pod rygorem ich pominięcia jako spóźnionych (por. Komentarz do art. 217 Kodeksu postępowania cywilnego: P. Telenga i inni, Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. WKP, 2012; T. Żyznowski i inni, Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Tom I. Artykuły 1-366. Lex, 2013; B. Karolczyk, Rozważania o "braku zwłoki" jako podstawie uwzględnienia spóźnionego materiału procesowego na gruncie art. 207 § 6 oraz 217 § 2 k.p.c. Artykuł. St.Prawn. 2012/1/123-148).

Z opisanych powyżej przyczyn uznać należy, że powód nie udowodnił, że pozwany ma obowiązek zapłaty na jego rzecz, jako cesjonariusza kwoty dochodzonej pozwem, co musiało skutkować oddaleniem powództwa w całości.

Wskazać należy, że nawet gdyby hipotetycznie założyć, że pozwany otrzymał pożyczkę, czego jednak w sprawie powód nie wykazał i czego Sąd orzekający w sprawie nie przyjął, to powód i tak nie wykazał zasadności swojego żądania co do wysokości.

W niniejszej sprawie nie ulega wątpliwości, że powołanie dowodów na wykazanie zasadności roszczenia, zarówno w aspekcie „czy się należy”, jak i aspekcie „ile się należy”, obciążało powoda już w pozwie. Powód powinien był w pozwie nie tylko jasno wykazać czego się domaga, ale też powołać dowody na wykazanie zasadności swojego żądania. Poza sporem bowiem pozostaje, że zawsze zachodzi obiektywna potrzeba powołania w pozwie dowodów na wykazanie zasadności swoich roszczeń w zakresie żądanej ochrony prawnej. Ponadto wypada zauważyć, że nawet gdyby powód udowodnił swoją legitymację czynną do występowania w niniejszej sprawie i legitymację bierną pozwanego, to i tak zachodziłoby duże prawdopodobieństwo, iż dochodzone roszczenie wobec pozwanego uległoby przedawnieniu, bowiem umowa kredytowa, o której mowa w uzasadnieniu pozwu miała być zawarta w dniu 1 kwietnia 1994 roku, zaś powództwo wytoczono dopiero w dniu 12 czerwca 2013 roku.

Z opisanych powyżej przyczyn uznać należy, że powód nie udowodnił, że pozwany ma obowiązek zapłaty na jego rzecz kwoty dochodzonej pozwem, co musiało skutkować oddaleniem powództwa w całości.

Strona pozwana wygrała proces w całości, a zatem należy jej się od powoda zwrot niezbędnych kosztów poniesionych do celowej obrony, do których niewątpliwie należy zaliczyć wynagrodzenie pełnomocnika będącego radcą prawnym (art. 98 § 3 k.p.c.).

Mając powyższe na uwadze, Sąd zasądził od powoda na rzecz pozwanej łącznie kwotę 617 zł, na którą złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika będącego radcą prawnym – 600 zł (§ 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t.j. Dz. U. 2013, poz. 461) oraz 17 zł – tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Z powyższych względów orzeczono, jak w sentencji.